

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γ' ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ἀπρίλη δεκαοκτὼ
καὶ κανονίδι βροντᾶ φρικτό.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Εἰς τὰ χίλια καὶ τρακόσα πρόσθε εἴκοσι καὶ ἐνιά,
φαίνεται πῶς καὶ σὶ φρατέλοι σ' σηκωθῆκαν σ' τὰ πανιά.

Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἐν μέσῳ μάγων τωρινῶν,

Φ. — Ἐλθετε, χωρὶς ν' ἀργήτε
σεῖς οἱ μάντεις καὶ οἱ προφῆται.
Θέλω νὰ μαντεύσετε
καὶ νὰ προφητεύσετε
μέσα σὲ μιὰ πλάσι ροδοστολισμένη,
ποῦ σκορπίζει μῦρα,
τὶ μᾶς περιμένει,
τὶ μᾶς κλώθ' ἡ μοῖρα.

Σεῖς ὅπου τὸ δῶρο
τῆς μαντείας ἔχετε,
καὶ τὸν λιμαδόρο
Φασουλῆ συντρέχετε,
ὅταν χάσκων ἀπορῇ
καὶ μονάχος δὲν μπορῇ
μὲ τὴν ἰδική του γνώσι
τὰ συμβαίνοντα νὰ νοιώσῃ.

Σεῖς πολλὰ τε καὶ παντοῖα,
νέα καὶ παλὰ μαντεῖα,
τῆς Δωδώνης, τῶν Δελφῶν,
δώσετε χρησμοὺς καὶ σ' ἓνα
παραχάσκοντα σοφόν,
ὅπου τὰ χεῖράν χαμένα.

Δάφνην μάντιδα καὶ πάλιν
μέσα σ' τὴν ἀγρίαν πάλιν
λάμπων Φοῖβος ἄς κρατῇ.

Κι' ἄς προσέρχεται καθένας
καὶ μὲ καταπλήκτους φρένας
χρησμοὺς νέους ἄς ζητῇ.

Ἄν κανεῖς δὲν ἀμφιδάλῃ
γιὰ τὸ δόλιο μας κεφάλι
πῶς δὲν εἶναι σ' τὰ καλά του.

Πλὴν Πυθία λιμαδόρα
ἀπὸ τρίποδος καὶ τώρα
ἄς λαλήσῃ χρυσηλά του.

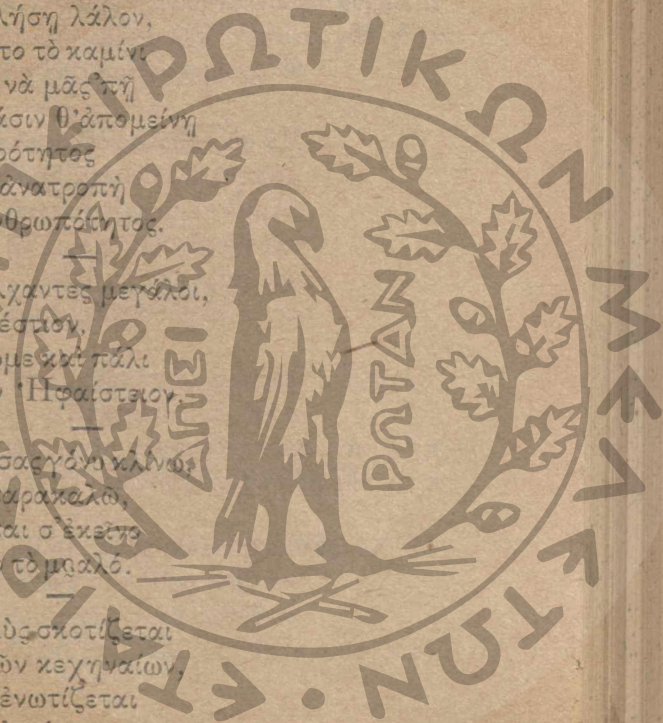
Λύσετε μακρὰν σιγὴν
σὲ φρενῶν ἀνεμοζάλην,
καὶ λαλέουσιν πηγὴν
ἄς ἀκούσωμεν καὶ πάλιν.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσων σάλων
ὑδωρ ἄς λαλήσῃ λάλον,
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ καμίνι
νέτα σκέτα νὰ μᾶς πῇ
ἂν σ' τὴν στάσιν θ' ἀπομείνῃ
τῆς οὐδετερότητος
μέσα σ' τὴν ἀνατροπὴν
τῆς κουτανθρωπιάτης.

Ἦτε, Κάλχαντες μεγάλοι,
σὲ σοφὸν ἀνέστην,
ἂν θὰ στέκωμε καὶ πάλι
σάν σβυστὸν Ἠφαίστειον.

Ἐμπροστὰ σας γὰρ κλίνω
πῆτε μου, παρακαλῶ,
τί νὰ κρύβεται σ' ἐκείνο
καὶ σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο.

Κόσμος πολὺς σκοτίζεται
σ' τὴν γῆν τῶν κεχηναίων,
κι' ἐντρομος ἐνωτίζεται
κάτι φωνὰς ὀρνέων,

καὶ τῶν πτερῶν ὁ θόρυβος μάς δαίχνει φανερά
πῶς ἀλληλοσπαράζονται μὲ νύχια τρομερά.

Σεῖς μαγείας πνεύματα
καὶ λευκὰ καὶ μαύρα,
κύψετε ὅτ' αὖ νεύματα
χάσκοντος παλῶθερα.

Ἄστρα μου καὶ πούλια,
μαύρα νυκτοπούλια,
δαίμονες μὲ κέρατα,
κουκουδάγαις, τέρατα,
γύφτισαίς μὲ μύλους.

Λέβητες κοχλάζοντες,
μάντεις ἀλαλάζοντες
σὲ σοφοὺς ὁμίλους,
ὅπου μάγια κάνουνε καὶ σὲ φῶς καὶ σκότος,
σήμερα λαλήσετε,
κ' ἀπορίας λύσετε
κόσμου κεχηγνός.

**Μάντις ἔρχεται γνωστός
καὶ τῶντι θαυμαστός.**

Φ. — Μάντι τούτων τῶν καιρῶν,
ἔλα θέλων καὶ μὴ θέλων
νὰ μαντεύσῃς τὸ παρὸν,
νὰ μαντεύσῃς καὶ τὸ μέλλον.

Ἦές μου τὰ τ' ἐόντα πάντα,
Ἦές μου τὰ τ' ἐσόμενα,
τὰ σημερινὰ συμβάντα
καὶ τὰ συμβεσόμενα.

Δὲν ξέρεις, μάγε, σήμερα ποῖον νὰ πρωτοπιστεύσῃς,
κ' ἔλα νὰ μ' ἀπαντήσῃς
ἀν γίνονται μὲ τὴν Ἀντάντ ἢ διαπραγματεύσεις
ἢ βολιδοσκοπήσεις.

Ἐμμετρος χάχας σ' ἐρωτᾷ κ' ἀπάντησίν σου θέλει:
τί λές; θὰ ἔγουν ἀληθινὰ Ρωμιοὶ καὶ Φρατέλοι;
κ' ἂν ἔβγουνε κ' οἱ δὴδ μαζί, κ' ἂν ἔνας ὄγῃ μονάχα,
θὰ ἔγουμε κ' ἐμεις τάχα;

Μὰ σὺ καθόλου δὲν ἠμιλᾷς,
μόνο μὲ βλέπεις καὶ γελάς.
Ἄμμι τί μάγος εἶσαι σὺ,
ποῦ μὲ βλακεία περισσὴ
μοῦ παρακορεύεσαι;...
αἰντε νὰ μοῦ κουρεύεσαι.

Ὅταν εἰς ἐρωτήματα σπουδαῖα σὺν κ' αὐτὰ
ὁ νοῦς σου σταματᾷ,
κ' ἡ μαντική σου δύναμις χάνῃ τὴν δυνάμει της,
τότε, κύρ μάγε, βράσε τὴν καὶ πίνε τὸ ζουμί της.

Μὴ ρόλον ὑποκρίνεσαι τόσῃς ἡλιθιότητος,
καὶ Ἦές μου τώρα φανερά
ἀν ὄντως τούτῃ τῇ φορᾷ
θὰ ἔγουνε κ' οἱ φρατέλοι μάς ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

**Ὁ μάγος ὁμιλεῖ
τέτοια ἄστυν Φασουλῇ.**

Μ. — Πολλὰς φασαρίαις,
μπὰμ μπούμ μπαταρίαις,
μπὰμ μπούμ Δαρδανέλια.

Καὶ γλάροι καὶ γύπες,
τρυπώνουν σὲ τρύπαις
πολλοὶ σὺν κουνέλια.

Ρωμούνων-Φρατέλων ἀνοίγει τὸ στόμα,
κ' ἂν θάβγουν κ' ἂν ἔχουν δὲν ξέρουν ἀκόμα.

Μὰ λὲν Κολονέλοι
πῶς θάβγουν ἀντάμα
Ρωμιοὶ-Φρατέλοι
ὅσων φόνων τὸ δράμα.

Γιὰ κύττα τὰ μάγια,
πετὰ κουκουδάγια,
σφυρίζουνε φίδια.

Κουβένταις πολλαῖς,
Ρωμηῶν κεφαλαῖς
γεμάταις καρύδια.

Καπνοὶ κεφαλῶν
σὰς δαίχνουν θολὸν
γαλάζιον αἰθέρα.

Φωνάζουν τρελλὰ
κεκόρια πολλὰ
καὶ νύκτα καὶ μέρα.

Καθένα κορμὶ
ξυπνᾷ στὴν ὀρμὴ
τῆς λόγχης, τοῦ ξίφους.

Σὲ κόσμου σφαγαῖς
ζητεῖ ἔκλογαίς
καὶ κάλπαις καὶ ψήφους.

Τί τάχα σημαίνουν
κλονίζοντες ἥχοι,
καὶ ποῖος νικητής;

Ἐδῶ περιμένουν
ποῖος θάχῃ τὴν τύχη
νὰ ὄγῃ βουλευτής.

Ὁ κόσμος χαλεπύεται
καὶ κάτω κυλιέται
τὸ Τούρκικο φέσι.

Κ' ἡ δόλια σὰς κοῦτρα
ζητεῖ μὲ τὰ μοῦτρα
ὅτῃς κάλπαις νὰ πέσῃ.

Ὅτῃς κάλπης τὸ κράτος
ἀν κἀνῃ μετάνοια
τὸ κάθε κωθῶνι.

Μὰ Ρήγας γεμάτος
μὲ δόξης στεφάνια
λαμπρὸς ξεσπαθώνει.

**Ἐλα τώρα, πέριξά μου.
ὅτ' ἀγκαλάκηξά τὰ ὀικά μου.**

**Μάντις ἄλλος
πρὸ μεγάλος.**

Μ. — Καθεὶς ἐκ τῶν τρανῶν
ἐκφράζει ὅτ' οἰκὸν
ἴδική του σκέψι χώρια
καὶ μιὰ δική του γνώσι,
κ' ὅπου πολλὰ κοκόρια
ἀργεὶ νὰ ξεμερώσῃ.

Εἰς ὅλα κριτικοὶ
καὶ μὸς μεγάλους βάζετε,
κ' ἡ Σολομωνική
ἀπὸ πολλοὺς διαδάζεται.

Ζητοῦν οὐδετερότητα
ρήτορες τραγικοὶ,
ζητοῦν κ' ἀκεραιότητα
κοιλίας διαρκῆ.

Γι' αὐτὴν τὴν Μανταφιόρα
σκοῦζουν πολλοὶ καὶ τώρα,
ποῦ ἐρέθηκ' εὐκαιρία.

Ἐμπρὸς, Ἑλλήνων παιδες,
ἔρχησαν καλπομονέδες
εἰς τὴν κυκλοφορία.

Γαστρός ἀκεραιότης,
γι' αὐτὴν οὐδετερότης
μ' ὅλα τὰ συναφῇ.

Σὲ ξέραις καὶ πελάγη
πολλὰ προλέγουν μάγοι
καὶ Κάλχαντες σοφοί.

Κύττα καζάνι, μαγικά... τριγύρω καλικοῦδες
χορεύουν καὶ μαῖμοῦδες,
καὶ λύκοι, ποῦ κ' ἂν ἔβρασαν κ' ἄλλαξαν τὸ μαλλί των,
δὲν ἄλλαξαν τὴν γνώμη των, μήτε τὴν κεφαλὴ των.

Φ. — Τῆς μαγείας σου δὲν νοιώθω, μήτε τῆς καταλα-
βαίνω,
καὶ θαρρῶ καὶ σὺ πῶς εἶσαι μὲ μισὰ μπουμπουνισμένο,
καὶ μὲ τὸ νὰ λές σ' ἐμένα γιὰ καμπόσους λύκους πάλι
διόλου σύνεσιν δὲν ἔχεις, μήτε μαντικὸ κεφάλι.
Πλὴν ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω νὰ μοῦ πῇς, ἀσύνετα,
ἀν σὰν ἅπαντα χρόνια Γιάννης μάστορ-Γιάννης γίνεσαι.

Καὶ Μάντις τρίτος λαλῶν ἀκρίτως.

M,—

Θέματ' ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκιά μαγειρεμμένα.

Κάνουν χίλιοι δρὸ διαβόλοι
ἄνω κάτω τὰ κεφάλια,
καὶ μὲ τούτους χάνουν ὅλοι
καὶ ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.

Κάθε ἡμέρα κι' ἐν' ἀγγοῦρι,
κελαϊδῶνε τὰ πουλάκια,
καὶ πολλοὶ ζητοῦν γιὰ γοῦρι
νυκτερίδων κοκκαλάκια.

Ὅλοένα κανονίδι,
καὶ μεγάλαις συλλογαῖς
γιὰ καινούριας ἐκλογαῖς.
καὶ μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

Μετ' ὀλίγον κι' ὁσονοῦπω
στὸ στοιχεῖο σας καὶ πάλι,
κι' ἐν πολλῇ βοῇ καὶ γδούπῳ
ἐκλογῶν θ' ἀρχίσῃ πάλι.

Μέσα σὲ πάλιν εὐκλεῇ
μεγάλῃς συγκινήσεως.
ἴσως καὶ κάτι παλαιοὶ
νὰ ποῦν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄντ' ἡν κοιλίαν σκέπτεσαι πολλῶν λησμονημένων
νὰ μὴ διαμελίσῃς,
κι' ἂν τὴν ἀκεραιότητα στομάχων λιμασμένων
μονίμως ἀσφαλίσῃς,
νὰ μᾶς τὸ πῆγς νὰ ξέρωμε, νὰ μᾶς τὸ πῆγς νὰ ἔγοῦμε
ἐκ τῆς οὐδετερότητος χωρὶς νὰ παραργοῦμε.

Ἀλλ' ἴσως κι' ἀντιπρόσωποι τῆς νέας ἐποχῆς
τὰ μάλα νουνεχεῖς
νέον καθ' ὅλα πρόγραμμα νὰ βγάλουν ἐθνικὸν
μὲ τάσεις καὶ πρὸς τὴν Ἀντάντ καὶ πρὸς τὸ Κεντρικόν.

Μὰ πιθανὸν νὰ γίνουν πολλῶν συνεννοήσεις
καὶ διαπραγματεύσεις καὶ βολιδοσκοπήσεις
μὲ τὴν Ἀντάντ συγχρόνως καὶ μὲ τοὺς ἐκλογαῖς
παληῆς καὶ νέας γῆς.

Ἴσως κι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς καλὰ νὰ τῆς περάσετε,
ἀλλ' ἴσως καὶ γιὰ πόλεμο, παιδιὰ, νὰ ξαναδράσετε,
ἴσως καὶ πάλι νὰ σᾶς ποῦν: Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
φωτιά μαζί καὶ ψῆφος,
ἴσως καὶ ψηφοδέλτιο στὸ χέρι νὰ κρατῆτε
καὶ τροχισμένο ξίφος.

Τὸ πᾶν ἀνθοβολεῖ,
κι' ὁ τῶν ἀνθέων μὴν
πρὸς ἐκλογῶν καλεῖ
περίθλεπτον τιμὴν.

Τρεχάματα πολλὰ,
νέοι συνδυασμοί,
προσέχετε καλὰ
μὴν πάθουν οἱ θεσμοί.

Προσέχετε γιὰ τὸ Θεὸ μὴν πάθουν καμμιὰ βλάβη,
καὶ τότε θὰ φωνάξουνε κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι:
πάνε, χαθῇ καν κι' οἱ θεσμοί, ποῦ χρόνια τοὺς φυλάγαμε,
καὶ τώρα βάλτους ρήγανη, νιφθῇτε κι' ἀποφάγαμε.

Ἴσως μὲ τὰς νέας φάσεις
τοῦ πολέμου προκληθῇ
νέα γλωσσικὴ μανία.

Ἴσως ὅμως κι' ὁ Θανάσιος
μόνος περιγηθῇ
ὅλη τὴν Μακεδονία.

Κύττα... γύρω στὸ κακάδι
κάποιος ἀετὸς πετᾷ...
ποῖδ' ἴσως νὰ καταλάβῃ
τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

Ἄνοιξε καλὰ ταῦτιά σου... προμαντεύει μιὰ κορόνη
νέο πλοῦτο θαυμαστὸ,
ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως τὸ Ταμεῖο δὲν πληρύνει,
κι' ἄς μὴ νείναι σφαιλιστό.

Ἴσως πολέμους νὰ χεῖτε, μὰ κι' ἐκλογῶν μαλλώματα,
ἴσως καὶ πρωτομάστορας νὰ γίνῃ κάθε κάλφας,
ἀλλ' ἴσως καὶ γιὰ μερικὸς παντοῖα νεφελώματα
ἐσχῆμα νὰ συμπτυκνῶθουν συμβολικῆς πεντάλφας.

(Ἐσκουξε μιὰ φραγκιόκατα
μέλις τοιαύτ' ἀλλόκοτα
εἶπε κι' αὐτὸς ὁ μάντις.

Κι' ἐπῆρε πόδι παρευθὺς
ὁ τέσον μυστικοπαθὴς
τῶν Ἀθηνῶν μπέρμπάντης.